

han, hvis han køber en Ejendom for sin Million — og derfor vil han vel kunne faa et Par Hundrede Tdr. Hartkorn, selv om han betalte hele Købesummen ud —, vil komme til at betale — da Statsskatterne for Hartkornet gennemsnitlig beløbe sig til noget omkring 17 Kr. pr. Td. Hartkorn — 3,400 Kr. i faste Skatter om Aaret af den Formue, han tidligere ikke betalte en Øre af. Eller omvendt, hvis han sælger sin Ejendom, fordi han bliver ked af Skatterne og paa ny anlægger sin Kapital i Værdipapirer, svarer han ikke en eneste Øre. Det er et Forhold saa urimeligt, at jeg er ganske klar over, at man maa søge at faa det ændret, og jeg har den Tro, at der ikke fra nogen Side, end ikke fra den rigeste Kapitalists Side, kunde rejses nogen begrundet Indsigelse mod, at han ogsaa fik sin Del af Byrden til Statens Fornødenheder. Men hvad var saa simple, hvis man var enig paa de Punkter, end at sætte disse to Spørgsmaal i direkte Forbindelse med hinanden og derved lade den ene af disse to Parter fyldestgøre den andens Krav? Hvad var simple end at gaa den Vej, som jeg første Gang paa pegede her under første Behandling af Indkomst- og Formueskatteoven den 23. Oktober 1900? Til det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgkreds (Oscar Hansen), som jeg gerne vilde være i Overensstemmelse med, vil jeg sige, at det findes Sp. 754 ff. Der gjorde jeg op, at det, som Skattekommissionen havde villet — det var Skattekommissionens Forslag, vi den Gang havde til Behandling — for Tilfredsstillelsen af de Lettelser, som Jordbruget, Landbruget, Kommunerne paa Landet krævede — og den Gang maaske krævede med en Del større Føje end i dette Øjeblik, det skal jeg erkende; den Gang var der i alt Fald tilstrækkelig Føje til at kræve Lettelser — det var, at man vilde overføre $6\frac{2}{3}$ Millioner til Landdistrikterne, men man krævede til Gengæld af de samme Landdistrikter i ny Skatter, i Formue- og Indkomstskat 3,1 Mill. Kr. Det vil kort og godt sige, at man vilde tilvejebringe en Lettelse for Landdistrikterne af omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller henimod 10 Kr. pr. Td. Hartkorn, hvis man vilde forudsætte, at hele Lettelsen vilde komme Hartkornet til gode, og det vilde den jo i alt væsentligt. Det var det, man vilde opnaa ifølge Kommissionens Forslag. Men hvad vilde saa have været simple, end at gaa den lige direkte Vej til Tilvejebringelsen af dette Beløb? Kommissionen foreslog, at Statskassen af disse $3\frac{1}{2}$ Mill.

Kr., der foresloges til Lettelse af de kommunale Byrder, skulde afse lidt over 1,800,000 Kr. uden Dækning. Fra alle Sider var man enig om, at Staten kunde taale en saadan Nedgang. Saa manglede man altsaa 1,700,000 Kr. for at kunne gøre dette.

Hvad i al Verden vilde da have været simple, naturligere og korrekttere end at lægge disse 1,700,000 Kr. over paa selve Kapitalen gennem en Indkomstkildeskat? Intet vilde have ramt saa korrekt, intet vilde have været sikrere end at faa Pengene ind ad denne Vej, og det endda paa en saa lempelig Maade, at man kun behøvede at paalægge en Kapitalskat, der svarede til lidt over 1, maaske $1\frac{1}{4}$ pCt. af Renteindtægten af den paagældende Kapital. Saa havde man haft alle Pengene og havde været fri for Skattekommissionen og Gud ved, hvad alt det hedder, vi nu skulle velsignes med, og de kommunale Raad vilde have været fri for hele det uhyre Arbejde, som nu skal paalægges dem, og der havde ikke været ringeste Tvivl om, at absolut ingen af Landets Befolkning var bleven forurettet. Thi det at lægge en moderat Skat og endda en meget moderat Skat paa mobil Formue ved Siden af, at man lod den gamle ærværdige Skat blive liggende paa fast Ejendom, vilde intet Menneske have sagt noget imod. Jeg er ganske sikker paa, at intet Menneske havde sagt noget til, at der blev lagt en saa moderat Skat, som altsaa ikke var højere end i det højeste $1\frac{1}{4}$ pCt. paa Indtægten af den Kapital, der ligger i mobil Formue. Det vil med andre Ord sige 0,5 pro mille af Kapitalen. Dette vilde man imidlertid ikke, og hvorfor? Den eneste rimelige, den eneste mulige Grund, jeg nogen Sinde har hørt fremsat mod denne Ordning, var den, at man frygtede for, at en saadan Skat vilde skade Prioritetsobligationernes, Kreditforeningsobligationernes Kurs — en mærkværdig Spøgelsefrygt, intet andet! Vi saa i Konverteringstiden, at man uden Fare for at skade Kreditforeningsobligationernes Kurs kunde afkorte $12\frac{1}{2}$ pCt. at den forud betingede Rente til Kreditorerne. Kreditorerne beholdt Obligationerne til Trods for, at man fratog dem $12\frac{1}{2}$ pCt. af den Rente, man tidligere havde tilsagt dem — og nu skulde der rejse sig en Storm, fordi man tog $1\frac{1}{4}$ pCt. af Renteindtægten fra dem? Det er ganske urimeligt at nære en saadan Frygt. Men, som sagt, man vilde ind paa denne mærkværdige, vidtløftige Metode, der nu paatænkes, man vilde, som et daværende